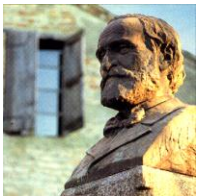

Закључак

Верди је несумњиво најзначајнији представник талијанске опере, не само у XIX. вијеку, него и у читавом њеном развоју. Његове су заслуге велике и непролазне. Животни му је задатак био одржати стољетну традицију опере, у којој је пјевач био владар, а оркестар имао подређену улогу. Он се тог задатка није прихватио без критичког погледа на недостатке у структури талијанског оперног позоришта. Верди је осјетио да треба подићи нову зграду на старим темељима. Осјетио је другим ријечима, да треба увести драму у оперу, преуредити заостали оркестар и сачувати пјевачу престо, спречавајући да распјеваност остане самој себи сврха. Са великом озбиљношћу Верди је успио све ово реализовати и довести до самог врхунца.

Још се у његовим дјелима из средњег периода развоја уочава повезаност са традиционалним схемама. Али у оперним радовима, којима је велики мајстор на неслућени начин обогатио талијанску и европску оперу, Верди је свој високи циљ постигао. О томе говоре споменици, музеји (Cassa Verdi) и наравно многобројна дјела која остају вјечно, те и Верди са њима.

Умро је 27. јануара, 1901. године у 89. години живота и поносно је могао гледати на преваљени пут, који је моћно спајао прошлост са будућношћу.

споменик подигнут у дворшту родне куће

Важно је поменути да је у новије вријеме покренута тема *Вердијева ренесанса* са сврхом да се публици данашњих дана прикажу и дјела која се не изводе, а заслужују велику пажњу управо због снаге и квалитета. То је покренуто у Њемачкој, заслугом књићевника Франца Верфела. Нека од обновљених дјела су: *Macbeth, Luisa Miller, Simone Boccanegra* и многе друге. Прије извођења ове су опере преуређене у духу данашње позоришне технике.

Све ово јасно указује на Вердијев снажни утицај и квалитет бројних дјела које је написао и оставио да се са правом и заслугом изводе и памте кроз вијекове.